

Tekke ve Zaviyelerin Kapatılması

Tekkeler, tarikat mensuplarının oturup kalkmalarına, ibadet yapmalarına mahsus yerler olup, bunların küçüklerine zaviye deniliyordu. Selçuklular ve Osmanlılar zamanında Anadolu'nun Türkleşmesinde ve Anadolu'nun Türk kimliği içinde yoğrulmasında büyük hizmetleri geçen tarikatlar ve bunların kurumlaşmış şekli olan tekkeler daha sonraki yüzyıllar içerisinde asıl fonksiyonlarını yitirmişlerdir. Toplumsal anlamda birlik ve beraberliğe zarar verecek bir niteliğe gelmişlerdir.

Düşünsel olarak insanların her hangi bir üretim içinde olmadığı, insan zamanının büyük oranda harcadığı tekke ve zaviyeler adeta çalışmadan yaşayan insanların toplandığı yerler haline dönüşmüşlerdir.

Bir takım tarikat mensuplarının halkın inançlarını istismar etmesi, maddi olarak haksız kazançlar sağlamaları, ilmi ve dini temele dayanmayan hurafeler üzerinden insanlar üzerinde baskı kurmaları tarikatları çöküntüye uğratmıştır.

Çağdaş bir devlet ve toplum düzeni kurmak isteyen ülke yönetimi, olumlu fonksiyonları kalmamış olan bu kurumlardan en kısa zamanda kurtulması gerektiğine inanıyordu. ATATÜRK de tarikatların, Türk milletini istismar etmelerini engellemek için toplumsal dayanışma, birlik ve beraberlik duygusunu zedeleyen bu yapıların kaldırılmaları gerektiğini belirtmiştir.

ATATÜRK bu konudaki görüşlerini şu sözleriyle ifade etmişti: "Efendiler ve ey millet biliniz ki, Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, mensuplar memleketi olamaz. En doğru, en hakiki tarikat, medeniyet tarikatıdır."

TBMM 30 Kasım 1925 tarihinde kabul ettiği bir kanunla tekke, zaviye ve türbelerin kapanmasını, türbedarlıklarla bir takım unvanların yasaklanmasını kararlaştırmıştır.

Bu Kanun, Allah ile kul arasına giren istismarcıların işine son verdiği ve vicdanlara yapılan dinsel baskıyı ortadan kaldırdığı gibi Türk toplumunun birlik ve beraberliği ile toplumsal dayanışmasının önündeki engeli de ortadan kaldırmıştır.